

41.

Simon zvedl ruku a gestapák si jich konečně všiml. Jak procházel sálem, ozývalo se hučení, jakési nezachytitelné chvění. Beewen byl typ muže, který mohl vyvolávat pouze hrůzu. A v Berlíně v září roku 1939 se tato příšerná moc zdvojnásobila.

Greta už vstávala.

„Co to znamená? Jak jsi mi to mohl udělat?“

Natáhla ruku ke kabelce, ale Simon ji chytil za zápěstí, a co nejpřirozeněji řekl:

„Představuji ti svého přítele Franze Beewena. Nemáš se čeho bát.“

Greta z obra nespouštěla zrak. Strach jí dodal nečekanou aroganci.

„Vy jste esesák?“ zeptala se ho, jako by mu plivla do tváře.

Simon očima přeletěl restauraci. Upíraly se na ně všechny pohledy. Popadl židli od vedlejšího stolu a vyzval Beewena, aby se posadil.

„Jsem z gestapa,“ potvrdil Beewen. „Ale sem jsem přišel jako přítel.“

„Nemáš se čeho bát,“ opakoval Simon.

Greta klesla vyčerpaně zpátky na židli. Byla úplně rudá a vypadalo to, jako kdyby se její naondulovaná kadeř na čele třásla.

„Moc bych si přál,“ pokračoval Franz laskavě, „abychom si tady a teď promluvili neformálně.“

„O čem?“

„O vašem snu. O mramorovém muži.“

Greta hledala očima Simonův pohled.

„Nerozumím.“

Simon se jí snažil naprosto přirozeně povzbudit.

„Je to jednoduché. Zajímá nás ten sen. Nechtěj po mně, abych ti vysvětloval proč, ale ten mramorový muž hraje roli v případu, na jehož vyšetřování se podílím.“

„Jakou roli?“

„Greto, uklidni se. A prostě nám popiš tu osobu...“

Teď si nervózně hrála s vidličkou. Oči měla sklopené. Vteřiny jako kdyby se v téhle atmosféře ostrého napětí spalovaly.

„Pro začátek,“ pokračoval Simon, aby jí zabránil v dlouhém přemýšlení, „nám přesně řekni, kdy se ti o něm zdálo.“

„Předevčírem. Ten den, co jsme se viděli.“

„A znovu včera?“

„Dnes v noci, ano.“

„Obličej měl z mramoru, je to tak?“

„Ne. Už jsem ti říkala, že měl masku. Jako maškarní, ale ne tak hrana-tou. A spodek obličeje měl odkrytý... Mramor byl hladký, zelený.“

„Jak to udělal, aby viděl?“

„Měl v úrovni očí žlábek...“

„Řekl ti něco?“

„Ne. Vypadal jako obyčejný úředník. Byl... netečný.“

„Říkala jsi mi o kanceláři. Vzpomínáš si na nějaké zařízení?“

„Vedle něj byl kotel.“

„Chceš říct kamna?“

„Ne, litinový kotel jako v lokomotivě. Dvířka byla pootevřená, vevnitř byly plameny a praskaly. V mém snu nebyl ten kotel na vytápění, ale fungoval jako popelnice. Muž tam možná chtěl hodit moje potvrzení, nebo možná i mě, kdyby zjistil, že nejsem dobrá Němka...“

Krátké ticho. Přišel číšník a pohledem se zeptal Simona: Obsahu talíře se ani nedotkl. Psychiatr na něj mávl, aby šel pryč.

„A pak?“ zeptal se Simon, když číšník odešel.

„To je všechno. Celá scéna se opakovala. Přišla jsem, mramorový muž mě požádal o mé potvrzení árijského původu. Sen pak už nepokračoval. Nevím, jestli moje potvrzení bylo v pořádku nebo ne, jestli já byla v pořádku nebo ne. Dívala jsem se do toho kotle a představovala jsem si, jak v něm uhořím zaživa...“